

عنوان مقاله:

تحلیل نگاه عرفانی به درد و رنج در گزیده متون عرفانی قرن های پنجم، ششم و هفتم

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات زبان و ادبیات غنایی، دوره 11، شماره 41 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

احمد امیری خراسانی - استاد گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه شهید باهنر کرمان، کرمان، ایران

فاطمه نیک پناه - دانشجوی دکتری گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه شهید باهنر کرمان، کرمان، ایران

خلاصه مقاله:

در مجموعه عرفان و ادبیات، «درد و رنج» یکی از احساسات و هیجانات مهم در ساحت نفسانی انسان است. به لحاظ حیات کلی بشری نیز درد و رنج از وجوه تاثیربرانگیزی به شمار می آید. این مقوله خاص یکی از هفت مفهوم و مسائل اصلی انسان در طول تاریخ به صورت گوناگون بوده است و با تمام مفاهیم درونی و ارتباط آن با مفاهیم مشابه، یکی از دغدغه های جدی انسان در هر زمان و مکانی بوده، هست و خواهد بود. این پژوهش با روش توصیفی-تحلیلی به بررسی درد و رنج از منظر ادبیات و عرفان در گزیده متون قرن های ۵ و ۶ و ۷ می پردازد و هدف از آن آگاهی یافتن از نوع نگاه عارفان به این مقوله بنیادین بشر است. نتیجه اینکه منظور از درد و رنج، درد جسمانی و مادی نیست؛ بلکه دردی روحانی است و این درد در انسان اندیشه ورز، از پایه های رسیدن به کمال است و تجربه نوع انسان در طول عمر خود گواه آن است که زندگی بشر همیشه و در همه جا توأم با درد و رنج بوده است، اما درد روحانی انسان را می سازد و باعث کمال روح و معرفت او می شود، درک این درد نه تنها رنج آور نیست، بلکه لذت بخش و بالنده نیز هست. درد و رنج در آغاز باعث شوق حرکت در انسان می شود و سپس انسان را به آگاهی می رساند و در نهایت کمال روحی را در او ایجاد می کند.

کلمات کلیدی:

درد، رنج، متون عرفانی، ادبیات فارسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1477194>

